

ikke Andet end kunne godkjende den Sætning, som er godkjendt af Alle, det tør jeg sige, at det blev vedtaget, at Folkethinget skulde have Hovedindslydelsen paa Finantsloven, og at Regjeringen, hvad der saa ofte er blevet udtalt af det ærede Medlem fra Middelfart (Morad), maa have Respekt derved, naar Folkethinget indskrænker sig til at sige Nei. Det er heller ikke saa mange Aar siden, at en af de dygtigste Mænd i Landsstthinget, som nu er en ivrig Tilhænger af Regjeringen, sagde: Man skal egentlig vogte sig for at lade Noget komme frem paa Finantsloven, som ikke har været der i Forveien, thi det Thing, der indskrænker sig til at sige Nei, er altid det stærkeste. Det er man ogsaa kommen bort fra. Hvis man paa den anden Side spurgte den ærede Minister, om han tror at kunne bevare de konservative Interesser ved den Politik, han nu fører, saa tager han mærkelig feil, naar han tror det, thi Ministeren maa jo vide, at for at de konservative Interesser kunne bevares, maa han have hele Gaardmandsklassen med sig. Det er Gaardmandsklassen, der skal styrke enhver Regjering, der vil staa frem som konservativ, men Ministeren har ikke gjort noget som helst Forsøg, naaget jeg frit tør sige, at ingen Minister er kommen herind med bedre Forudsætninger for at kunne have gjort det end netop den ærede Conseilspræsident. Thi jeg sfter ikke at udtale, at det varede længe, inden jeg kunde bekvemme mig til at træde op som en bestemt Modstander imod ham. Og hvorfor? Fordi man, da den ærede Conseilspræsident var Indenrigsminister, havde en Fornemmelse af, at han vilde udføre Noget, vilde gøre Noget. Og jeg erindrer ogsaa, hvad vor Høirepræsente skrev, da Ministeriet Gfstrup var kommen til Magten, den skrev: Er der ikke vundet Andet derved, saa er der dog vundet det, at Tonen i Folkethinget er bleven høfligere eller smukkere, hvad det nu var. Nu tror jeg, det er horte igjen, men deri har Ministeren ikke ubehydelig Skyld, og det har jeg saa meget mere Ret til at sige, som jeg erindrer, at jeg, da han befyldte os for blindt hen at følge Førerne, sagde: Intet skulde være os hjerere end i dette Dødblik at have Conseilspræsidenten til vor Fører. Men den ærede Conseilspræsident har aldrig gjort noget Forsøg i den

Retning, derimod har han villet indføre en Politik, der i Virkeligheden gaar ud paa, at vi skulle knuses. Dette er ikke blot min Opfattelse af den, men jeg tør sige, at de $\frac{9}{10}$ — om end ikke, som den ærede foregaaende Taler sagde, af det danske Folk — saa dog de $\frac{9}{10}$ af den danske Bondestand ser paa det affirat paa samme Maade som jeg. Vi kunne ikke se paa Ministerens Politik paa anden Maade, og jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), naar han i Gaar eller i Forgaars sagde: Det er ikke, som man har paastaet, Førerne eller andre Spektakelmagere, der faae Folket til at gjøre det, som det gjør, nei, saa vidt er Folket kommet nu, at det ikke lader sig lede paa den Maade. Det træffer ret ofte, at dersom Noget bruger for haarde Udtryk, saa staa de Sagen, men man kan tale saa moderat som det være skal, en Ting maa man dog huske paa, og det er, at Folket staa paa det Standpunkt, at det siger: Høflighed beskjæmmer Ingen, Forsigtighed i Udførelsen er maasse det Gavnligste, men fremfor Alt giv aldrig efter! Jeg har haft mange flere Bryderier, hver Gang jeg kom hjem, efter at have givet noget efter, end hver Gang jeg kom hjem, efter at have været noget radikal. Ministeren kan gjerne blive ved at leve i denne Tro om Spektakelmagerne, kjøndt jeg for Resten oprigtigt talte ikke tror, at han kan have den; thi naar alle disse Spektakelmagere, s. Ex. de 80 Medlemmer her, bleve arresterede, saa kan man være ganske rolig for, at han fik langt større Spektakelmagere her igjen. Jeg vil sige til den ærede Minister, at for saa vidt han agter at blive ved at være Minister, saa bør han bruge en anden Taktik, saa bør han bruge den Taktik, der gaar ud fra, at det er lige saa vel en Nødvendighed at være i Overensstemmelse med Folkethinget som med Landsstthinget. Over eneste Gang, Ministeren taler til os, kom saa ikke og tru med Landsstthinget, men gaa en Gang ind i Landsstthinget og sig: Jeg er Minister ikke blot for Landsstthinget, men ogsaa for Folkethinget. Naar vi kunne faae Ministrene til at optræde paa den Maade, saa tror jeg, at der vilde komme noget Resultat ud deraf, men paa den Maade, som vi for Tiden have det, saa ser jeg ikke Andet, end at vi maa